

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. V.**, nar., bytem, zastoupeného JUDr. Vilémem Kaprálem, advokátem se sídlem AK v Brně, Údolní 61, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný vydal dne 18. 1. 2013 pod č. j. rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Šlapanice (dále jen „komise“) ze dne 8. 10. 2012, č. j., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta v částce ... Kč a povinnost nahradit náklady řízení, ve výroku o vině tak, že žalobce umístil a ponechal nádobu na domovní odpad pod okny ložnice sousedního domu s úmyslem obtěžovat své sousedy a ve zbytku výše jmenované rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podával žalobu, v níž uvedl:

I.

Žalobce byl rozhodnutím komise uznán vinným za to, že „...*ponechal nádobu na domovní odpad pod oknem ložnice sousedního rodinného domu č. 80/14 s úmyslem obtěžovat své sousedy (...) pachem*“. Řízení o přestupku proti žalobci však bylo zahájeno a vedeno z důvodu, že „...*umístil nádobu na domovní odpad pod oknem ložnice sousedního rodinného domu č. 80/14, a tuto nádobu nechával otevřenou s úmyslem obtěžovat své sousedy (...) pachem*“. Z uvedeného je naprosto zjevné, že žalobce byl v řízení I. stupně uznán vinným za zcela odlišný skutek, než byl ten, o němž bylo vedeno řízení. Zatímco předmět řízení spočíval v tom, že odvolatel měl fyzicky uchopit nádobu na domovní odpad, umístit ji pod okno ložnice manželů R. a úmyslně ji nechávat otevřenou (rozuměj, měl ji otevřít poprvé a poté pokaždé pravidelně po tom, co jí někdo, např. popelář zavřel), to vše s úmyslem narušit občanské soužití, ve výroku byl žalobce uznán vinným za to, že úmyslně nekonal, tzn. fyzicky neuchopil nádobu na domovní odpad a nepřemístil ji jinam. Tuto skutečnost namítal žalobce v odvolání i s poukazem na konkrétní judikaturu NSS. Žalovaný, nejenže se k této námitce v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevyjádřil, nýbrž dokonce opět a bez dalšího změnil předmět řízení na „*umístil a ponechal*“. Takový postup obou správních orgánů je zcela v rozporu se základními principy správního trestání a v konečném důsledku zasahuje do práva žalobce na spravedlivý proces. Účastník řízení totiž přizpůsobuje svou procesní obranu předmětu řízení, tedy tvrdí takové skutečnosti a navrhuje takové důkazy, které jsou sto prokázat, že nespáchal skutek tak, jak je mu kladen za vinu. Není proto možné připustit, aby správní orgány libovolně a kdykoliv měnily či dokonce vytvářely nový předmět řízení. K této skutečnosti judikoval i NSS v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1Afs 58/2009 – 541 (publikováno pod č. 2119/2010 Sb., NSS), když uvedl, že „předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníka řízení. **Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.**

Dle názoru žalobce měly oba správní orgány při každé z obou změn předmětu řízení minimálně s tímto seznámit žalobce a poskytnout mu možnost k vyjádření. Kromě výtky, že postup obou orgánů byl nezákonný, žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že žalovaný sám zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, když se ve svém rozhodnutí zcela opomenul vypořádat se shora vymezenou námitkou žalobce, týkající se svévolného nakládání s předmětem řízení.

II.

Za zcela absurdní žalobce považuje postup a důkazní řetězec, kterým žalovaný dospěl k závěru o skutkovém stavu, že žalobce nádobu na domovní odpad nejen ponechal pod okny svých sousedů, nýbrž že ji tam i umíšťoval. Manželé R. shodně vypověděli, že neviděli žalobce popelnici pod jejich okno přenášet. Sám žalobce uvedl, že popelnice je na stejném místě již 9 let a že ji tam měli umístěnou i předchozí vlastníci nemovitosti žalobce, manželé K.. Ve výpovědi před komisí žalobce uvedl, že nemá důvod dát popelnici jinam. Žalovaný konstatoval, že synonymem takového vyjádření žalobce je věta: „*Já mám důvod dát ji právě tam*“. Dále ve svých úvahách pokračoval, že kdyby žalobce uvedl: „*My nemáme důvod dát ji*

jinam“, tak by vznikla důvodná pochybnost, zda tak učinil žalobce nebo jeho přítelkyně. Ze slov „já nemám“ však prý vyplývá, že popelnici na místo pod okno sousedů umístil právě žalobce.

Výše uvedené hodnocení důkazů žalovaným nejen že je v rozporu snad se všemi zásadami a principy, nýbrž postrádá i elementární logický prvek. Žalobce byl uznán vinným toliko na základě skutečností, že použil první osobu singuláru na místo plurálu, navíc ve zcela jiné souvislosti. Pokud by zdejší soud aproboval takový styl „hodnocení důkazů“, mohl by v dalším případě správní orgán tvrdit, že i použití slov „my nemáme“ zakládá vinu účastníka řízení, neboť tento nepochybně užil plural majestaticus.

Žalobce namítá, že žalovaný rozhodl nesprávně, neboť žádný z provedených důkazů neměl způsobit osvědčit skutkový stav tak, jak ho konstatoval žalovaný. Skutkový stav tudíž nemá oporu v provedeném dokazování.

III.

Je dále zarážející, že komise bez dalšího akceptovala jako fakt, že popelnice, umístěná nedaleko okna manželů R. (a zároveň i odvolatelova), je nade vše pochybnost způsobila narušovat občanské soužití. Komise se vůbec nepokusila zjistit, zda zavřená a standardně dovírající nádoba na domovní odpad vůbec zapáchá. Žalovaný pouze bez dalšího uvedl, že je obecně známo, že popelnice zapáchá. V této souvislosti je však třeba důsledně rozlišovat mezi jednáním, jež je nevhodné (např. pro rozpor s mravností) a jednáním, které je už v natolik intenzivním rozporu s mravností, že se dostává i do rozporu s právem. K tomu dále uvedl NSS v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7As 12/2010 – 65, že „*narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež je svoji povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ust. § 49 zákona o přestupcích*“. Městský soud v Praze v rozsudku z 12. 5. 2011, č. j. 1A 24/2010-22, konstatoval, že „*ze shora uvedeného vyplývá, že i schválnosti musí mít povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití. Bude se jednat zejména o jednání „naschvál“, které může negativně zasáhnout do práv jiného. Ze soudní judikatury vyplývá, že se může jednat např. o úmyslně vysypanou zeminu na letištní plochu (srov. rozhodnutí NSS sp. zn. 7As 12/2010) nebo o zabránění odchodu z pozemku a slovní rozepře (srov. rozhodnutí NSS sp. zn. 4As 49/2005). (...). Pojem hrubé jednání musí být správním orgánem vykládán objektivně, protože v opačném případě by bylo fakticky pouze na subjektivní úvaze toho, vůči kterému bylo hrubé jednání užito, zda se pachatel přestupku dopustil. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný nevzal v úvahu okolnosti, za kterých žalobce zadržel míče. Také neposoudil, zda jednání žalobce lze považovat za hrubé, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Hranice mezi hrubým jednáním a „pouhou“ nevhodností, neslušností či jinou nesprávností nejsou dány úplně přesně. Za jisté vodítko slouží demonstrativní výčet uvedený v ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích*“.

Z výše uvedeného lze jednoznačně usoudit, že pro vznik odpovědnosti za přestupek dle ust. § 49 odst. 1 písm. c), musí být útok proti společenskému zájmu, tímto ustanovením

chráněnému, veden hrubým jednáním. Za takové rozhodně nelze označit „ponechání popelnice pod okny“. Uvedené znaky by v tomto případě mohlo splňovat např. vkládání velmi zapáchajících předmětů do nádoby na domovní odpad a její úmyslné otevírání ve chvíli, kdy sousedé mají otevřená okna. Ze svědeckých výpovědí M. a R. R. vyplývá, že svědci neviděli, že by popelnici na místo postavil žalobce, neviděli ho popelnici otevírat, **ani neřekli žalobci, že jim takto umístěná popelnice vadí**. Obviněného nelze uznat vinným z přestupku na základě míry pravděpodobností, s jakou předmětné jednání mohl spáchat (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2006, č. j. 51Ca 10/2005 – 31). Rovněž fotografie, které pořídil M. R., nemají způsobilost shora uvedené skutečnosti prokázat, neboť správní orgán ani nezjistil, v jaké době byly pořízeny a navíc není s ohledem na dlouholeté nepříznivé sousedské vztahy zcela nepravděpodobné, že před focením mohl M. R. popelnici otevřít sám.

V řízení v prvním stupni dále došlo rovněž k porušení zásady nestrannosti a procesní rovnosti zakotvenou v ust. § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když si zaměstnankyně komise, na místo zákonného postupu v řízení neformálně mailovala s M. R. Žalovaný k tomu uvedl, že taková námitka je irelevantní, protože účastníkem řízení byl toliko žalobce. Žalobce ovšem setrvává na názoru, že takový postup, i když se jedná o svědka, není v souladu s platnou legislativou.

Dle žalobce nejde v tomto případě pouze o nezákonné rozhodnutí, ale doslova o excesy správních orgánů, které porušují všechny zásady a principy správního rozhodování stanovené právními předpisy a dovozené judikaturou. Vedení záměrem potrestat odvolatele za jeho nevhodné jednání, správní orgány samy porušily několik zákonných ustanovení, která hierarchicky stojí v právním řádu mnohem výše, než ust. § 49 zákona o přestupcích. S přihlédnutím k jisté „bagatelnosti“ případu i vyměřené sankci by snad bylo možné na celou věc mávnout rukou, avšak dle názoru žalobce soud nemůže připustit takový postup správních orgánů substantia rei, protože v dalším případě by mohlo jít o správní sankci ve formě odnětí řidičského oprávnění, či citelného finančního postihu.

Navrhoval proto, aby soud rozhodnutí žalovaného, vydané dne 18. 1. 2013 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Písemné vyjádření žalovaného k věci.

K žalobní námitce č. I. uvedl, že není pravdou, že s námitkou uvedenou v tomto bodě se žalovaný nevypořádal. Ze samotného závěru žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se touto námitkou v odvolacím řízení zabýval a že žalobcem namítaný rozpor předmětu řízení se skutkem, kterým byl v řízení na I. stupni uznán vinným, odstranil tak, že výrok rozhodnutí komise změnil tak, jak je uvedeno ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí. S tvrzením žalobce, že žalovaný změnil předmět řízení na „umístil a ponechal“, aniž by jej o této změně informoval, nelze souhlasit, neboť se nejedná o změnu předmětu řízení, nýbrž o jeho upřesnění a vymezení ve výroku rozhodnutí o přestupku tak, jak vyplynulo z provedeného dokazování. K námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, žalovaný poukázal na rozsudek NSS č. j. 9As 3/2009, který mimo jiné uvádí důvody nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Podle konstantní judikatury

správních soudů se za nepřezkoumatelné považuje takové rozhodnutí, u něhož není zřejmé, proč rozhodující orgán rozhodl tak, jak rozhodl, případně neobsahuje-li napadené rozhodnutí odůvodnění, nebo je-li toto odůvodnění nesrozumitelné. Za nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů je považováno i rozhodnutí vycházející ze spisu, který obsahuje protichůdná sdělení, není-li z rozhodnutí zřejmé, které dostupné podklady vzal rozhodující orgán v úvahu a proč. Dále je nutno zdůraznit, že jedná-li se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů, musí být tato vada založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4As 5/2003 – 52, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4As 27/2004 – 74 ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7As 60/2003 – 75 či ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7Afs 3/2003 – 93). Rozhodnutí žalovaného však žádným z uvedených nedostatků netrpí.

K bodu žaloby II, žalobce uvedl, že žalovaný svůj závěr, že žalobce popelnici před oknem svých sousedů nejen ponechal, nýbrž ji tam i umísťoval, vyvodil žalovaný nejen z toho, že žalobce „použil první osobu singuláru na místo plurálu“, nýbrž především z jeho výpovědi při ústním jednání dne 27. 9. 2012, v němž uvedl ... *„já nemám důvod tu popelnici dát jinam, vy byste ji také jinam nedali, pokud byste byli v situaci, kdy sousedi mi všemožným způsobem komplikují život“*.

Žalovaný uvedl, že spolu s výpověďmi svědků (manželů R., pak toto vyjádření (v podstatě přiznání) žalobce tvoří jednotný a logický řetězec, na základě čehož lze konstatovat, že stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, kterýžto požadavek je na postup správního orgánu kladen v ust. § 3 správního řádu. Za absurdní je naopak nutno považovat žalobcovo tvrzení, že uvedené hodnocení důkazů postrádá elementární logický prvek.

K žalobnímu bodu č. III žalovaný uvedl, že občanské soužití, jemuž je poskytována ochrana v ust. § 49 zákona o přestupcích, lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejíž dodržování – nad rámec správních norem – je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Schválnostmi ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se rozumí skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit. Schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití. To znamená, že musí jít o hrubé jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). V jednotlivých konkrétních případech je vždy nutné důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti), ačkoliv hranice mezi oběma uvedenými formami jednání není ostrá. Žalovaný setrval na své názoru, že posuzované jednání, jehož se bezpochyby dopustil žalobce, a to způsobem uvedeným ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, překračuje rámec pouhé nevhodnosti a je tedy schválností ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

K žalobní námitce IV. pak žalovaný uvedl, že tato žalobní námitka je naprosto nekonkrétní, není z ní patrné, co vlastně žalobce správním orgánům vytýká.

Žalovaný uvedl, že správní řízení v obou stupních bylo vedeno naprosto v souladu s právními předpisy upravujícími přestupkové řízení.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojeného správního spisu soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti:

6. 6. 2012 oznamoval M. R. MěÚ Šlapanice, Komisi pro projednání přestupků, že jeho soused pan Jiří Vítek, se rozhodl umístit svou popelnicí před jejich okno od ložnice, takže jmenovanému znemožňuje okno vůbec otevřít a větrat. Žádal, aby komise učinila taková opatření, která by sousedovi uložila trvalé odstranění popelnic od jejich okna a její umístění na vhodné místo, kde nebude nikomu působit problémy.

2. 7. 2012 J. V. převzal výzvu k podání vysvětlení k prověření oznámení o přestupku proto občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že ve Šlapanicích, místní části na ulici, blokuje svým vozidlem vjezd do dvora M. R. a umísťuje svou popelnicí pod okno jeho ložnice.

Stejnou výzvu k podání vysvětlení k uvedené věci převzal 2. 7. 2012 i pan M. R.

V protokolu o podání vysvětlení 2. 7. Jiří Vítek uvedl, pokud jde o popelnice, že stojí na místě mnoho let. On sám má dům 9 let a 9 let tam popelnice takto stojí. Najednou po 9 letech je to špatně. Pan R. mu nikdy neřekl, že mu tyto věci vadí.

M. R. v protokole o podání vysvětlení 9. 7. objasnil, že mezi panem V. a jím a jeho manželkou jsou velké problémy, např. loni v létě měl jmenovaný politou zahradu nějakou chemikálií, na hladině nádrže žalobce jsou mastné skvrny, proto ihned přestali vodu používat na zalévání, ovšem některé rostliny na zahradě mu již odcházejí. Ze strany pana V. muselo dojít ke stříknutí nějaké chemikálie, protože na zahradě jmenovaného je uschlý pás trávy, v loňském roce jmenovanému uschnul keř na straně zahrady od pana V., takže jej musel jmenovaný odstranit. Pana V. při žádné takové činnosti s manželkou neviděli, dělá to dle nich o víkendu, kdy oni nejsou doma. Vloni v létě nahlásil jmenovaný policii, že pan V. ho fyzicky napadl. Dále sdělil, že pan V. dělá různé věci, které by neměl, stavěl bez stavebního povolení, přitom s jmenovaným a jeho manželkou nemluvil, oni se na stavebním úřadě ptali, co se tam vedle nich staví, takže takto nechtěně upozornili na jeho stavební aktivity. Dále např. 1. 5. 2012 jmenovanému namaloval běžovým sprejem obrovský kosočtverec na fasádu a menší na vrata garáže, z garáže to umyl, ale fasádu musel znovu natřít. Zase u toho pana V. neviděli. Sděloval, že takovýchto schválností je vícero. K popelnicím uvedl, že popelnice, kterou jemu a manželce postavil pan V. před okno, v tomto místě nikdy nestála, nejprve ji měl pan V. doma, potom ji postavil z druhé strany svých schodů, nyní, když ji postavil pod jejich okno, nechával ji ještě otevřenou. Z jeho strany je to schválnost, jmenovaný s manželkou nemohou větrat v místnosti. Popelnicí pod okno postavil naschvál, někdy na přelomu května a června 2012. M. R. uvedl, že s jinými sousedy žádný problém nemají.

9. 8. 2012 byl opět předvolán M. R. k podání vysvětlení. Mimo jiné uvedl, že popelnice pana V. stojí stále pod oknem jeho ložnice s tím, že jednání pana V. považuje za schválnost. Jmenovaný několikrát upozornil pana V. na to, že popelnice nestojí na vhodném místě. Uvedl, že u něho na zahradě se objevilo nové poškození trávy a rostlin, muselo to být postříkáno chemickou látkou, což dle jmenované určité provedl pan V., mohl to udělat pouze někdo ze zahrady pana V.

9. 8. 2012 Město Šlapanice, komise pro projednání přestupku vydala Příkaz, v němž uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil tím, že přesně nezjištěného dne na přelomu měsíců května a června 2012 do 9. 8. 2012 v místě svého bydliště před vchodem do rodinného domu č. ... na ulici ... ve městě ... místní částí ..., umístil nádobu na domovní odpad pod okno ložnice sousedního rodinného domu č. 80/14 a tuto nádobu nechával otevřenou s úmyslem obtěžovat své sousedy M. R. a R. R., oba bytem pachem, tedy úmyslně narušil občanské soužití schválnostmi a za toto jednání mu KPPP v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ukládá pokutu ve výši .. Kč.

Proti tomuto Příkazu žalobce podal odpor. Město ..., Komise pro projednání přestupku pak vyrozuměla právního zástupce žalobce, že Příkaz je podáním odporu zrušen a přestupkový orgán pokračuje v řízení podezřelého ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit přesně nezjištěného dne na přelomu měsíců května a června 2012 do 9. 8. 2012 v místě svého bydliště před vchodem do rodinného domu č. ... na ulici ... ve městě ..., místní částí ..., umístil nádobu na domovní odpad pod okno ložnice sousedního rodinného domu č. ... a tuto nádobu nechával otevřenou s úmyslem obtěžovat sousedy. Pan J. V. byl současně předvolán k ústnímu jednání v této věci na 27. 9. Současně na tentýž den byl předvolán i pan M. R.

27. 9 se pak dostavila na předvolání svědka i R. R., manželka M. R., která po zákonném poučení dle správního řádu uvedla, že popelnice před jejich oknem stojí někdy od června 2012, když začala být tepla, předtím tam nikdy nestála. Předtím ji měl pan V. danou z druhé strany schodů a ještě předtím v domě. Popelnice je od jejich okna do ložnice vzdálená asi 30 cm, nedá se větrat, protože popelnice bývala i ve vedru otevřená, byla otevřená s odpadem i prázdná, velmi páchla, takže nemohli otevřít okno a ložnici větrat. Popeláři, když popelnici vyprázdňují, nechávají ji na jiném místě, jmenovaná se domnívá, že ji na místo dává pan V. nebo jeho přítelkyně. Dále sdělila, že panu V. neřekla, že by si popelnici mohl dát jinam, protože se ani nezdraví, nemluví spolu, myslí si, že takové věci se nemusí říkat. Pan V. ji slovně napadá, mluví o ni škaredě, dokonce ji poplival, ona sama tyto sousedské vztahy řešit nechce, to raději nebude větrat. Svým způsobem se pana V. bojí, když přijíždí domů, bojí se, že jí bude nadávat, že na ni bude zlý a sprostý. Neví, proč je pan Vítek na ně zlý, ona sama mu nikdy nic špatného neudělala.

Po zákonném poučení svědka dle správního řádu pak uvedl téhož dne M. R., že mu vadí, že popelnice stojí 20 cm před jeho oknem, okno vede do ložnice. Popelnice na místě stojí 3-4 měsíce. Dříve chvíli stávala na opačné straně schodů, předtím stávala uvnitř domu souseda. Popelnice stojí v předmětném místě od června. Sousedovi neříkal, aby ji dal jinam, nejde to. Myslí si, že postavit sousedovi popelnici pod okno by asi nikoho nenapadlo. Neřekl

sousedovi o přemístění popelnice proto, že se mu s manželkou vyhýbají, souseď je slovně i fyzicky napadá, bojí se ho. Popelnice je občas otevřená, občas se u ní objeví v balíčku další odpad. Popelnice často zůstává otevřená po vyvezení odpadu i prázdná, znečištěná a páchnoucí. Dále na dotaz sdělil, že pana V. neviděl, že by popelnici otvíral. Dle něho není ani tak důležité, že je otevřená, ale že tam vůbec je. Myslí si, že popelnice plná smetí, páchnoucí, by vadila každému, neví, kdo by to snášel, zejména když popelnice může být umístěna kdekoli jinde. Popeláři, když ji vyvezou, tak jí nepostaví na místo, kde pak stojí, musí ji tam dát pan V. a nechat ji otevřenou. Dělá tu buď pan V., nebo jeho přítelkyně. Svědek pořídil i fotografie ohledně umístění popelnice, uvedl, na dotaz, že není schopen prokázat datum pořízení fotografií. Má zájem na tom, aby tam popelnice nestála, na potrestání pana V. zájem nemá. Popelnice tam není mnoho let, je tam krátce. Uvedl, že celý loňský rok měl s panem V. problémy, a to v souvislosti se stavebními úpravami domu pana V. Pan V. úmyslně svědkovi o jeho manželce komplikuje život.

Při projednávání přestupku dne 27. 9. 2012 J. V. uvedl, že když vychází z příslušných ustanovení správního řádu a přestupkového zákona, přestupek je protiprávní jednání, v tomto případě úmyslné a správní orgán musí obviněnému z přestupku jednoznačně spáchání protiprávního jednání prokázat. Jestliže má obviněný svým jednáním komplikovat život, musí být provedeny všechny důkazy, v tomto případě byl vyslechnut oznamovatel. Správní orgán by se měl podrobně zabývat oznámením, oznámení totiž nemusí dosahovat intenzity, která se zákonem předpokládá. Pokud jde o umístění popelnice, správní orgán dle žalobce nezjistil, zda žalobce nádobu na odpad na místo, které označil pan R., umístil. Pozemek, na kterém je popelnice umístěna, je pozemek obecní, popelnice tam stojí od někdy. Pokud jde o její otevření, je třeba prokázat, že obviněný otevřel popelnici, umístil do ní něco páchnoucího, nechal ji otevřenou a odešel. Nemovitost žalobce a R. spolu sousedí, vztah mezi sousedy není bezproblémový. Žalobce se domnívá, že v tomto případě jde o tvrzení proti tvrzení. Pokud správní orgán by uvažoval o postižení žalobce sankcí, měl by řízení doplnit o důkazy. Jediné, co je doloženo, jsou fotografie, z nichž není patrné, kdy byly pořízeny, za jakým účelem. Je docela možné, že oznamovatel přestupku popelnici sám naaranžoval. Navrhoval proto, aby řízení o přestupku vůči jeho osobě bylo zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že úmyslně umístil popelnici pod okno sousedů, umístil do ní páchnoucí odpad, nechal ji otevřenou a odešel s úmyslem sousedům škodit a obtěžovat je pachem. Znovu zdůraznil, že popelnice je na stejném místě celou dobu, úmyslem pana R. je znepříjemňovat žalobci život od doby, co se přistěhoval. To je patrné především ze stavebního řízení, které mu sousedé komplikují. Popelnice je tedy na stejném místě 9 let, manželé R. nikdy neřekli, že jim tam popelnice vadí. Vůbec se spolu nebaví, popelnice stávala na uvedeném místě i v době, kdy před ním bydleli v domě K., žalobce od nich dům koupil a oni v domě ještě 4 roky bydleli, zatímco žalobce byl v zahraničí. Uvedl, že nemá důvod popelnici dát jinam, sdělil „*vy byste ji také jinam nedali, pokud byste byli v mé situaci, kdy sousedi mi všemožným způsobem komplikují život*“.

Dne 8. 10. 2012 Město ..., Komise pro projednání přestupku pod č.j. ... vydala rozhodnutí, kdy uznala žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že minimálně od 2. 7. 2012 do 9. 8. 2012 v místě svého bydliště před vchodem do rodinného domu č. .. na ulici ...ve městě ... místní části ..., ponechal nádobu na domovní odpad pod oknem ložnice sousedního rodinného domu č. .. s úmyslem obtěžovat své sousedy M. R.(nar. ...), bytem ... a R. R. (nar. ...), bytem ... pachem, čímž narušil občanské soužití schválností, za to mu KPPP v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá pokutu ve výši .. Kč a dále byl

v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích zavázán k povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že Komise vyšla z důkazů, které byly provedeny v průběhu ústního jednání. Komise po provedeném dokazování na ústním jednání hodnotila každý důkaz zvlášť i ve vzájemné souvislosti. Prohlašuje, že zjistila stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Konstatovala, že přestupek se stal a že jej spáchal obviněný tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Uvedeno dále, že obviněný místo usazení popelnice nepopírá. Je jejím majitelem a popelnici užívá spolu se členy své domácnosti. Je jistě možné, že popelnici na místo postavila přítelkyně obviněného, je možné, že jí nechávala otevřenou ona. Avšak z výpovědi obviněného na ústním jednání vyplývá, že popelnice je jeho a stojí na místě od doby, kdy obviněný dům koupil, tedy již 9 let, přitom v domě zpočátku bydleli bývalí vlastníci. Komise je tedy přesvědčena, že umístění popelnice je zcela v dispozici obviněného, obviněný je ten, kdo rozhoduje o umístění popelnice, kdo popelnici ponechal na nevhodném místě, přestože byl KPPP dne 2. 7. 2012 upozorněn, že sousedům popelnice vadí. Obviněný je dle názoru KPPP zodpovědný za to, že popelnice je minimálně v období od 2. 7. 2012, kdy u KPPP podal vysvětlení k věci, do 9. 8. 2012, kdy pan R. u KPPP podal vysvětlení a opět si na popelnici ztěžoval, stále na stejném místě. V řízení o přestupku tak bylo jednoznačně prokázáno, že pachatelem přestupku je obviněný. Obviněný musel vědět, že špinavá a páchnoucí nádoba na domovní odpad v rohu rodinných domů v těsné blízkosti okna vedoucí do ložnice bude sousedům vadit, že sousedi budou obtěžováni pachem popelnice a odpadků. Popelnice je umístěna tak nevhodně, že každému musí být jasné, jak problematické je otevřít v její blízkosti okna. KPPP proto neuvěřila obviněnému, že popelnice na předmětném místě stojí 9 let. Věří svědkům, že popelnice byla umístěna pod jejich okno v době nedávné. Dne 2. 7. 2012 při podání vysvětlení u KPPP byl obviněný na problém s popelnicí upozorněn, přesto ji ponechal na místě. Na ústním jednání uvedl, že nemá důvod popelnici dát jinam. KPPP zjistila, že obviněný může popelnici dát na jiné místo, kde by sousedům nevadila, přesto tak neučinil. Jednal v úmyslu přímém, neboť chtěl porušit zájem chráněný zákonem – ochrana občanského soužití (§ 4 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích), chtěl obtěžovat své sousedy pachem, dopustil se tedy úmyslného protiprávního jednání, charakteru schválnosti. Není zcela jisté, že popelnici sousedům pod okno umístil obviněný, že jí nechává otevřenou, avšak jisté je, že popelnici v místě schválně ponechal a neučinil nic pro její odstranění. KPPP je přesvědčena, že obviněný jednal (resp. nekonal, ač konat měl) s úmyslem narušit občanské soužití, v úmyslu obtěžovat své sousedy pachem.

S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, v němž uvedl tytéž důvody, jako později ve své žalobě.

Žalovaný rozhodnutím z 18. 1. 2013 dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok rozhodnutí o vině prvostupňového správního orgánu tak, že zní:

J. V. je vinen přestupkem pro občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že minimálně od 2. 7. 2012 do 9. 8. 2012 v místě svého bydliště před vchodem do rodinného domu č. ..., na ulici ... ve městě ... v místní části ..., umístil a ponechal nádobu na domovní odpad pod oknem ložnice sousedního domu č. ... s úmyslem obtěžovat své sousedy M. R., trvale bytem ..., .. a R. R. trvale bytem tamtéž, pachem, čímž narušil občanské soužití schválností“.

Ve zbytku se rozhodnutí KPPP města Šlapanice potvrzuje.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že řízení o přestupcích je zvláštním druhem správního řízení. Není-li některý z institutu řízení o přestupcích upraven zvláštním právním předpisem (tedy zákonem o přestupcích, či jiným zákonem), platí, že se užije obecné právní úpravy, která vychází ze správního řádu. To tedy znamená, že se v přestupkovém řízení použijí ta ustanovení správního řádu, která upravují průběh řízení. Nejdůležitější částí přestupkového řízení je dokazování, na jehož základě může být potvrzena nebo vyvrácena skutečnost, která je rozhodná pro posouzení a zjištění stavu věci. Ten je přestupkový orgán povinen zjistit tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Zatím účelem si musí opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu s úřední činností, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Správní orgán není vázán návrhy účastníků, vždy pak provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Důkazem jsou podle § 51 správního řádu zejména listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Komise vycházela při svém rozhodování, jak uvedeno v rozhodnutí žalovaného, z výpovědi obviněného a svědeckých výpovědí R. a M. R. Obviněný při ústním jednání dne 27. 9. 2012 mimo jiné vypověděl, že komise nezjistila, zda nádobu na odpad pod okno sousedům skutečně umístil. Popelnice stojí na obecním pozemku od někdy. Pokud jde o její otevření, je třeba prokázat, že tak učinil on, umístil do ní něco páchnoucího, nechal ji otevřenou a odešel. Nemovitosti spolu sousedí a vztah mezi sousedy není bezproblémový. Jediné, co je doloženo, jsou fotografie, o kterých není známo, kdy byly pořízeny a za jakým účelem. Je docela možné, že si soused popelnici sám naaranžoval. Popelnice je na stejném místě 9 let, sousedi mu neřekli, že jim to vadí. Nemá důvod dávat tu popelnici jinam, protože mu sousedé všemožným způsobem komplikují život.

Svědék M. R. zejména uvedl, že mu vadí popelnice stojící 20 cm od okna ložnice. Dříve stávala popelnice na opačné straně schodů a ještě předtím uvnitř sousedova domu. Na předmětném místě stojí od června. Sousedovi neřekl, že mu to vadí, protože jeho i jeho manželku slovně i fyzicky napadá, bojí se jej. Obviněného neviděl popelnici otvírat. Není důležité, zda je otevřená, ale to, že tam vůbec je. Páchnoucí popelnice by vadila každému. Popeláři ji tam nepostaví, když ji vyvezou. Musí ji tam dát pan V. nebo paní Mokrá. Svědek se zmínil též o problémech, které s ním má v souvislosti se stavebními úpravami jeho domu. Pan V. jim úmyslně komplikuje život.

R. R., rovněž slyšena jako svědek při ústním jednání 27. 9. 2012 uvedla, že popelnice stojí na místě pod jejich oknem někdy od června 2012, když začalo být teplo. Předtím tam nikdy nestála, stávala z druhé strany schodů a předtím v domě. Popelnice bývala i ve vedru otevřená s odpadem i prázdná a velmi páchla, takže nemohli otevřít okno a větrat ložnici. Popeláři ji po vyprázdnění nechávají na jiném místě, svědkyně má tedy za to, že pod jejich okno jí dal pan V. nebo jeho přítelkyně. Neřekla mu, aby si dal popelnici na jiné místo, nemluví spolu, ani se nezdraví. Slovně ji napadá, mluví na ni škaredě, dokonce jí poplival. Pana V. se svým způsobem bojí, když přijíždějí domů, bojí se, že jí bude nadávat, že bude zlý a sprostý. K výpovědi svědkyně obviněný uvedl, že popelnici na místo nedal.

Žalovaný uvedl, že na základě takto provedeného dokazování dospěla Komise k závěru, že obviněný naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tak, jak uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Uvedl, že odvolací orgán při svém rozhodování vycházel ze stejných podkladů jako komise, neshledal důvody pro jiné právní posouzení věci, než jaké učinil tento přestupkový orgán, tj., že v posuzovaném případě jde o schválnost ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o přestupcích. Výpovědi svědků se v podstatných rysech shodují a lze z nich vzít za jednoznačně prokázané, že v období uvedeném ve výroku napadeného rozhodnutí stála popelnice obviněného takřka v těsné blízkosti okna jejich ložnice. Na rozdíl od názoru komise, že nebylo prokázáno, kdo popelnici na ono místo postavil, má odvolací orgán za to, že tak učinil obviněný. Jeho sdělení... „já nemám důvod tu popelnici dát jinam (vy byste ji také jinam nedali, pokud byste byli v mé situaci, kdy sousedi mi všemožným způsobem komplikují život)“, lze vyjádřit slovy „já mám důvod dát ji právě tam“. Pokud by obviněný uvedl ... „nemáme důvod tu popelnici dát jinam ...“, vznikla by pochybnost o tom, zda tak učinil on anebo jeho přítelkyně. Z jeho slov ... „já nemám...“ však vyplývá, že popelnici na inkriminovaném místě nejen ponechal, nýbrž ji tam i umístil (byť jej u toho nikdo neviděl), a sice s úmyslem obtěžovat sousedy pachem. Je nepochybné, že vyjma obviněného není nikdo jiný, kdo by byl k takovému jednání motivován, neboť je to právě a jen on, komu údajně R. komplikují život.

K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, pokud zákon nestanoví výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích). K naplnění skutkové podstaty přestupku, jímž byl obviněný uznán vinným, a zákon zavinění ve formě úmyslu (alespoň nepřímého) vyžaduje. Zavinění se (v objektivním světě) markantně neprojeví, pouze se na něj usuzuje většinou z povahy a pohnutky činu, způsobu jeho provedení, ze všech konkrétních okolností, za nichž byl spáchán a ze všech důkazů včetně doznání obviněného, pokud existuje. Pro zavinění ve formě přímého úmyslu svědčí výše uvedené vyjádření obviněného, neboť je z něho zřejmé, že popelnici na místo nejen umístil, ale i to, že tak učinil úmyslně, když sousedi mu údajně všemožným způsobem (v souvislosti se stavebními úpravami jeho domu) komplikují život. Není přitom podstatné, zda popelnice byla otevřená či zavřená a jak intenzivní zápach se z ní šířil, protože je obecně známo, že popelnice zapáchá (zejména v létě), je-li používána k ukládání domovního odpadu, k čemuž slouží a což je obvyklé, a jak tomu je i v tomto případě. Proto ani komisi nelze vytknout, že neprovedla ohledání na místě, jak namítá ve svém odvolání obviněný.

Jak uvedeno již shora, schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití. Jednání obviněného těmito kritériím odpovídá, a proto na ně nelze hledět jinak, než jako na přestupkové jednání překračující rámec pouhé nevhodnosti a tedy jednání naplňující jak formální, tak i materiální znak projednávaného přestupku. Stejně tak nelze souhlasit s názorem obviněného, vyjádřeným v odvolání, že nelze uznat vinným pouze na základě míry pravděpodobnosti, s jakou předmětný skutek mohl spáchat, neboť v daném případě nebylo rozhodováno na základě míry pravděpodobnosti, nýbrž na základě shodných svědeckých výpovědí a vyjádření obviněného. Fotografie, které pořídil M. R. nejsou (jak namítá obviněný) způsobilé prokázat skutečnosti tvrzené svědky, když komise nezjistila, v jaké době byly pořízeny, nicméně skutkový stav byl zjištěn z jejich výpovědi. Odvolací orgán nesouhlasí s názorem obviněného, že jde o „bagatelní případ“, nýbrž jeho jednání

hodnotí jako typický příklad schválnosti ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Námitka obviněného, že komise postupovala v rozporu se zásadou nestrannosti a procesní rovnosti zakotvenou v ust. § 7 odst. 1 správního řádu, když si prostřednictvím své zaměstnankyně v řízení namísto zákonného postupu s M. R. neformálně mailovala, je irelevantní, neboť v tomto případě účastníkem řízení byl pouze obviněný. V závěru žalovaný pak uvedl, že neshledal žádné nedostatky řízení na prvním stupni, o sankci a nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o přestupcích.

Krajský soud ve věci nařídil jednání na 29. 1. 2014, když žalobce samotný se k jednání nedostavil, dostavil se jeho právní zástupce, který odkázal na skutečnosti uvedené v žalobě a právní zástupkyně žalovaného pak odkázala na skutečnosti uvedené v odůvodnění jeho rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin.

Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel

- a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo
- b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.

Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, **schválnostmi**, nebo jiným hrubým jednáním.

Zhodnocení skutkového stavu a právní posouzení krajským soudem.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že ani jedna z žalobních námitek důvodná není.

Z připojeného správního spisu zjistil, a to z výpovědi obviněného z přestupku (nyní žalobce) i svědků M. R. a R.R., že nemovitosti žalobce a manželů R. spolu sousedí již několik let, vztahy mezi nimi jsou velmi napjaté od doby, kdy žalobce počal provádět na své nemovitosti stavební úpravy, přičemž již delší dobu spolu vůbec nekomunikují, ani se

nezdraví, svědkové uvedli, že mají z žalobce strach a že vztahy mezi nimi byly řešeny už i na policii, kde svědek oznámil, že ho žalobce fyzicky napadl. Svědkyně R. o fyzickém napadené nehovořila, hovořila však v tom smyslu, že žalobce jí napadá slovně a že se ho bojí, oba svědkové hovořili v tom smyslu, že žalobce jim např. ničí porosty na jejich zahradě a žalobce naopak vinil svědky z toho, že mu ztěžují vydání stavebního povolení kvůli úpravám, které chce na nemovitosti provádět.

Soud z toho, co uvedli jak žalobce tak svědkové, má tedy tak, jako správní orgány, za jednoznačně prokázané, že vztahy mezi sousedy, žalobcem a manželou R. jsou více než napjaté, tito spolu vůbec nekomunikují, naopak jejich vztahy jsou řešeny i státními orgány, což rozhodně není obvyklá situace mezi sousedy.

Soud vzal z výpovědi jak žalobce, tak svědků manželů R. za prokázáno, že před okny jejich domu, ve vzdálenosti asi 20 cm, od měsíce června 2012 stojí nádoba na odpad, tedy popelnice, přičemž soud neposuzoval, zda bývá otevřená či zavřená, uvěřil však svědkům, že umístění popelnice v těsné blízkosti okna od jejich ložnice jim způsobuje značný problém v letních měsících, kdy z nádoby na odpad se musí šířit zápach, neboť se do popelnice ukládá odpad, který není každodenně vyvážen, což ví každý člověk a každý také ví, že z odpadu, za teplého počasí, se zcela jednoznačně šíří zápach.

Soud neuvěřil tvrzení žalobce, že nádoba na odpad v těsné blízkosti před okny obytné místnosti manželů R. stojí od počátku, tj. 9 let, neboť za situace, jaké jsou již delší dobu vztahy mezi žalobcem a manželou R, by zajisté uvedenou situaci řešili oznámením u Komise pro projednání přestupku již dříve a nikoliv až v červnu roku 2012.

Soud dospěl také k závěru, že minimálně od 2. 7. 2012 žalobce věděl, protože byl podávat u Komise pro projednání přestupku vysvětlení, že manželům R. vadí zápach z popelnice, která je umístěna před okny jejich obytné místnosti, v bezprostřední vzdálenosti (20 cm), přičemž věděl, že se jedná o jeho popelnici. Neučinil však nic proto, aby tuto situaci napravil tím, že by popelnici umístil na jiné, vhodnější místo tak, aby manželé R. nebyli obtěžováni v letních měsících zápachem.

9. 8. 2012 se dostavil k podání vysvětlení opět M. R., sdělil, že popelnice stále stojí na stejném místě a tato skutečnost pak byla potvrzena, jak manželou R., tak ale i samotným žalobcem 27. 9. 2012, kdy žalobce sám uvedl, že nemá důvod dát popelnici jinam, tedy potvrdil, že popelnice stále stojí před okny obytné místnosti žalobce, že se jedná o popelnici patřící žalobci a že žalobce nemá důvod ji umístit jinam, když doslova uvádí „...vy byste ji také jinam nedali, pokud byste byli v mé situaci, kdy sousedi mi všemožným způsobem komplikují život...“.

Z výpovědi samotného žalobce 27. 9. 2012 tedy zcela jednoznačně vyplývá, že minimálně v období od 2. 7. 2012 do 9. 8. 2012 byla popelnice s odpadem umístěna těsně před okny ložnice v domě manželů R. a je zcela evidentní, že ať by již byla popelnice otevřená či uzavřená, vzhledem k tomu, že se do ní ukládá domovní odpad, který není

každodenně vyvážen, musí, s ohledem na nevhodné umístění popelnice, tato obtěžovat manžele R. svým zápachem.

Soud má také za to, že z výpovědi samotného žalobce ze dne 27. 9. 2012 vyplývá, že tuto popelnici umístil před okna obytné místnosti žalobce a nehodná ji ani přemístit na jiné vhodné místo.

Soud pak ještě uvádí, že ačkoliv manželé R. nesdělili žalobci, že popelnice umístěná před oknem jejich obytné místnosti je obtěžuje pachem, žalobce o této skutečnosti zcela jednoznačně věděl od 2. 7. 2012, kdy se to dozvěděl u Komise pro projednávání přestupků, toto bylo minimálně do 9. 8. 2012, kdy svědek R. potvrdil, že popelnice stojí stále na stejném místě a obtěžuje je pachem.

Skutkový stav tedy vzal soud za jednoznačně prokázaný tak, jak je popsán v rozhodnutích obou správních orgánů.

Jednání žalobce pak soud jednoznačně pokládá za jednání přestupkové, naplňující ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť je evidentní, že žalobce úmyslně narušil občanské soužití schválností, která spočívá v tom, že minimálně v období od 2. 7. 2012 do 9. 8. 2012 umístil a ponechal před okny obytné místnosti rodinného domu manželů R. popelnici s odpadem, která rušila manžele R. pachem, což je zcela evidentní, když nádoba s domovním odpadem stojí těsně před okny jejich obytné místnosti, a to v ledních měsících.

Pokud žalobce poukazuje na to, že podle rozsudku NSS, č. j. 1A 24/2010 – 22 musí mít schválnost, aby dosáhla přestupkového jednání, povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití, soud uvádí, že v tomto případě má jednoznačně za to, že jednání žalobce popsané v rozhodnutích správních orgánů není pouhou „nevhodností nebo neslušností“, ale že se v daném případě jednoznačně jedná o úmyslné hrubé jednání žalobce, jedná se vysloveně o schválnost, neboť žalobce musel vědět, že tímto jednáním, tedy umístěním a ponecháním popelnice před okny obytné místnosti domu žalobců, jim v letních měsících velmi znepríjemní život, znemožní větrání v obytné místnosti s tím, že v letních měsících z popelnice s odpadem se dle názoru soudu zápach šíří i přes zavřené okno. Jedná se tedy o hrubé jednání, schválnost obtěžující výrazným způsobem manžele R. a zasahující negativně do jejich života, schválnost, která narušuje občanské soužití. Žalobce také tuto schválnost potvrdil sám před Komisí pro projednání přestupku s tím, že nehodlá popelnici odstranit a sdělil také, z jakých důvodů (z důvodu velmi špatných vztahů mezi žalobcem a manželou R.).

Pokud pak jde o zásadní žalobní námitku žalobce, a to, že řízení o přestupku proti žalobci bylo zahájeno a vedeno před prvostupňovým správním orgánem ... *„umístil nádobu na domovní odpad pod okno ložnice sousedního rodinného domu č. ... a tuto nádobu nechával otevřenou, žalovaný změnil výrok rozhodnutí na „...umístil a ponechal nádobu na domovní odpad pod oknem ložnice sousedního domu č. ... s úmyslem obtěžovat své sousedy pachem, čímž narušil občanské soužití schválností“.* Žalobce měl za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, neboť upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho

zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení.

V tomto směru se soud neztotožňuje rovněž s námitkou žalobce, je přesvědčen o tom, že došlo pouze k upřesnění skutkového stavu, který je stejný jako v oznámení o zahájení přestupkového řízení, když žalovaný pouze upřesnil, že to byl žalobce, kdo umístil popelnici před okno rodinného domu R. a ponechal ji tam ve vymezeném období, přičemž pro uvedené přestupkové jednání bylo nepodstatné, zda nádoba na odpad byla otevřená či uzavřená, tedy že se nejedná o změnu předmětu řízení, ale o jeho upřesnění, tak jak vyplynulo z provedeného dokazování.

Soud se v tomto směru zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného a poukazuje na judikát NSS:

Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem 1. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (zde upřesnění výroku o vině žalobce).

Došlo-li k takovéto drobné změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, přičemž s touto změnou se odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedošlo, a ani dojít nemohlo (podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, č.j. 29Ca 221/2008-48).

Soud tedy uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek žalobce důvodná není, proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Ve věci žalobce neměl úspěch, náklady řízení mu proto přiznány nebyly, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně